

ANYÁM, LÁTLAG!

Anyám, látlak, amint nagy hómezőn át,
Parányi gyermek ballagsz iskolába,
Fölötted mérföldet lépő rohammal
Dübörg eget kotró viharok lába.

Repülsz, mint a fájárról elszakadt
Levél, ki tudja még: hova? hova?
Előtted az Élet csengős batárja,
Mögötted a Halál kámzsás lova.

Picike csolnak, roppant tengerednek
Hullámtornyai ülsz, oly bátoran,
Mintha csak Istenhez emelő jószág
Lágy karja volna a bőszült roham.

Anyám, látlak . . . lyukas cipőd serényen
Topog idegen házak vas kövén,
Naptól elzártan is blimbóba szökkensz,
Isten kertjében nyíló kis növény.

Hallom ezüst hangod egekbe zengő
Lépcsőzetes futását . . . andalog
Szavára még az oktalan vad is,
S kacagnak vissza rá az angyalok.

Látlak, ezer baj bozót-vadonában,
Tövisektől szaggatva, véresen;
Már élek, kis porontyod, és zokogva
Nyújtom feléd eltévedt csöpp kezem.

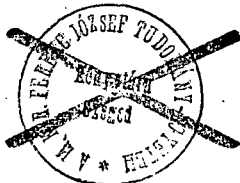
Oh mintha egy szent magyar Máriának
Volnék parányi Messlása, tán
Kigyúlt véres keresztem képe rémit,
S hozzád eseng szívem, szegény anyám.

Látlak az élet borzalmas tüzében:
Égsz, hamvadsz, porladsz, napról napra halva,
S örök életért zörgetem a mennyek
Kapuját — és az Isten meg se hallja.

Mindegy! Márvány szavak fehér, sötét
Oszlopain már felhőkig emelten
Ragyog Pantheonod, te halhatajlan
Asszony, anyám, szívem vezére, lelkem.

Talán nem ismersz jól szegény fiadra,
Tán megtéveszt a szürke gond s az átok,
Mely ott sötétlik két szemem tavában . . .
Mindegy, anyám. Én látlak. Messze látok.

Látlak, ahogy napjaid alkonyában
Görnyedve hajlik sírba drága tested,
S láttam, ahogy remegő vak keziddel
Fiaid halvány arcát még kerested . . .

És látlak: szellemmé ragyogva váltan,
 Ahogy anyalként ülsz az Atya jobbján,
 S reám mutatsz le sugárzó szemeddel:
 „Az én fiam. Jó volt, mert hallgatott rám.”

(Debrecen).

OLÁH GÁBOR.

AKÁC-SOR ŐSZ UTÓJÁN.

Jobbról, balról, hátul, elől:
 Tövis, tövis,
 Tövis mindenfelől.
 Virágtalan, levéltelen az ág,
 Szűrő szemű kísértetek a fák.
 Ahogy köztük megyek,
 Láthatatlan kezek
 Illesztik fejemre a koronát.

Tövisből, tövisből a koronát.

Én feketén és lázadón megyek.
 Koronázó kezek
 Ujjnyomán vérem rubintja hull.
 A vérszomjas föld felissza vadul.

Ha minden cseppből csak egy fűszál nőne:
 Dús rét lenne itt, lelkek legelője,
 De fű se nő az én vérem nyomán,
 Őszi akácok ritkuló során.

Tövis, tövis,
 Tövis mindenfelől.

A ritkuló sor tulsó végéről
 Valaki lassan szembe jő velem.
 De ő fehéren jő és csendesen.
 És amerre vére rubintja hull:
 Virág fakad, fa nő, hegy tornyosul,
 Tenger tágul — a világ végeig.
 S az ő vérétől áldott mindenik.

Az ő fején is ott a korona,
 Tövisből, tövisből a korona,
 Ketten megyünk egy akác-soron át,
 Csak — másképp hordozzuk a koronát.

(Kolozsvár).

REMÉNYIK SÁNDOR.